

BLOOD AND ASH-SERIE 6

OERGOD
VAN
BLOED
EN
BEENDEREEN

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Oergod van bloed en beenderen

BLOOD AND ASH-SERIE – DEEL 6

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020550337
ISBN e-book 9789020550344
ISBN audioboek 9789020550351
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Jennifer L. Armentrout
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Primal of Blood and Bone* door Blue Box Press, een imprint van Evil Eye Concepts, Inc., USA.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary Services te Amsterdam.

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp Hang Le
Omslagontwerp Nederlandse editie t4design, Liesbeth Thomas
Fanart Inés Ochoa (@bookshemiferium)

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferlarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Melisse.

Zonder jouw aanmoediging had de wereld
van Poppy en Cas niet bestaan.

Zonder jouw wijsheid hadden minder mensen hun wereld ontdekt.

De oergodheid

Ik zweefde door het niets, omringd door duisternis.

Ik meende stemmen te hebben gehoord. Zijn stem. Die me verhalen vertelde. Die me smeekte. Er was een glimp van licht zichtbaar geweest in het duister, maar toen was de pijn gekomen. Dat wist ik nog. Een felle, brandende pijn, die vergezeld ging van een verstikkende angst die het licht doofde.

Ik...

Ik had iets gedaan om het tegen te houden.

Maar ik kon me niet herinneren wat de stemmen tegen me zeiden, wat die pijn had veroorzaakt of wat ik had gedaan.

Nu zweefde ik.

Waar ik ook was, ik voelde geen genot en geen pijn. Geen angst of opwinding, geen haat of liefde. Het was alsof alle emoties uit me waren gevloeid en ik geen enkel doel meer had. Het maakte niet uit wie of wat ik ooit was geweest. Dat had geen betekenis meer.

Ik was deel van het niets om me heen, en dat bleef zo totdat er een lichtje flitste en vonken zilver door de duisternis heen drongen. Het lichtje maakte plaats voor een klein puntje saffierblauw, dat steeds feller werd. Aan het hart ervan ontsproten vlagen smaragdgroen, die om het blauw heen draaiden. Daarna was een warm diepbruin te zien, dat zich om het blauw en groen heen wikkelde. En in het midden ervan was het begin van álles.

Het begon met een explosie die kleine, kloppende lichtjes achterliet, lichtjes die uit ongetemde kracht bestonden. Pure levenskracht.

Die kracht golfde naar buiten, die vormde kaal land en bergen waar eerder niets was geweest, en al die kleine, twinkelende lichtjes aan de hemel erboven waren sterren. Felle, stralende sterren die vielen, neerdaalden op het land dat niet langer kaal en onvruchtbaar was. Ze stortten neer op de aarde, waar grote, gevleugelde wezens heersten, en in andere landen, die van elkaar werden gescheiden door immens grote wateren

in het westen en oosten. Die sterren drongen tot diep in de aarde door, en boven hen groeiden bomen uit de grond, die werden gevoed door de levenskracht van de ster eronder. De bomen werden steeds groter en sterker, maar de sterren bleven verborgen, die voedden de bomen die oprezen uit de aarde.

Ik zag hen, met ogen waarin hun begin werd weerspiegeld, met gezichten en huid die spontaan veranderden, en ik hoorde dat hun namen werden gefluisterd, in alle domeinen en in alle tijdperken. Goden. Welwillende beschermers. Woedende vervolgers. De wachters van de mensheid. Eerstelingen. Het nobele volkje. De eerste goden. De grote scheppers.

De alleroudsten.

En ik zag hun oorlogen, eerst met de grote gevleugelde beesten die over de aarde heersten, en daarna met hun eigen schepping.

Want ze waren gaan dromen over wat ging komen.

Tien alleroudsten.

De dromers.

De beschermers.

Ik zag hun vlees in vuur veranderen toen ze hun levenskracht opbrandden om de eerste oergoden te scheppen, en ik begreep waarom. Ze wilden voorkomen dat het machtsevenwicht werd aangetast, want hun dromen hadden gewaarschuwd voor wat er ging gebeuren als dat wel zo was. Er welde een zwakke warmte in me op, die zich steeds verder verspreidde toen de schepping veranderde. Uit de verbintenissen van oergoden werden goden geboren, goden die op een dag zouden worden verheven tot oergoden.

En die tien alleroudsten droomden. Ze zagen wat ging komen.

Het begin van het einde.

En ik zag dat dat einde begon met een eigen begin. De geboorte van een jonge god, geboren uit twee oergoden en verheven tot oergod.

De ware oergod van het leven.

Zijn onlesbare dorst naar leven en zijn nieuwsgierigheid leidden tot het eerste schepsel dat uit twee wezens bestond en dat de band verstevigde tussen hen die over de aarde liepen en de gevleugelde beesten die heersten over de hemel.

Maar ik zag wat de oergod niet kon zien. Hij had hen niet op dezelfde

manier geschapen als de alleroudsten dat hadden gedaan. Hij had zijn schepsels een keuze gegeven. En daardoor gebeurde er iets onverwachts. Want die woeste beesten voelden niet alleen met hun lichaam, en die eigenschap werd doorgegeven aan het eerste dubbelwezen.

Vrije wil.

En vrije wil leidde tot kiezen. En kiezen ging gepaard met emoties.

De warmte veranderde in hitte toen ik de oergod van het leven zag graven in aarde die was doordrenkt met het bloed van de allereerste draeck en dat van hemzelf. En ik wist dat hij eeuwen bezig was geweest met het hoeden van het broze leven dat hij met zijn adem en zijn wil had voortgebracht. Ik zag hem een zuigeling uit de aarde halen, een kind waarvan de gloeiende, karmozijnrode ogen veranderden in stralend blauw, en daarna in een mengeling van alle kleuren die er bestonden, om te eindigen als het zachte bruin waarmee hij de oergod aankeek. En ik wist wat de oergod niet wist. Dat de vrije wil van de gevleugelde beesten, die was overgedragen op de draecken, vervolgens was geschonken aan de sterveling.

Maar de tien die droomden wisten dat.

Ook al keken ze vol verbazing naar het piepkleine leven in zijn handen, ook al verheugden ze zich en waren ze vervuld van ontzag en trots, ze wisten dat dit het begin was van het einde.

En ik begreep dat, terwijl de warmte klopte in mijn borst en zilver licht, gewikkeld in karmozijnrood en goud, flitste achter mijn ogen. Want voor hen was het scheppen van leven het grootste wonder. Ze koesterden zelfs hun gruwelijkste scheppingen. Daarvan hielden ze net zoveel als van de prachtige eerstelingen die ze hadden bedacht.

Totdat ze dat niet langer deden.

Totdat hun welwillendheid veranderde in lusteloosheid. Ze zagen dat de oergoden steeds dichter naar de stervelingen toe groeiden en dat de eerste oergod verliefd werd, precies zoals de alleroudsten hadden gedroomd. Ze zagen niet langer de schoonheid van hun schepping, maar alleen de zware prijs van ongebreidelde groei. Want steeds meer stervelingen bevolkten het land en vernietigden het uit naam van een nieuwe schepping.

En ik begreep wat de alleroudsten niet konden begrijpen. Dat ze het zelf ook voelden toen ze zagen dat de oergoden door hun emoties uit

hun evenwicht waren gebracht, en ze besloten om terug te nemen wat ze hadden geschapen.

Ik begreep, toen de oergoden opstonden en de alleroudsten zich terugtrokken op plekken van vrede of werden veroordeeld om te worden begraven, wat de tien die hadden gedroomd pas hadden ingezien toen het te laat was.

Dat alles wat was gedaan om tegen te houden wat ging komen er juist voor had gezorgd dat het gebeurde.

Zonder het vermogen om lief te hebben en te haten, om vreugde en verdriet te voelen, om te winnen en te verliezen, kon er geen evenwicht bestaan. Tegenover elke ontbering hoort voorspoed te staan. Haat kan niet bestaan zonder liefde. Vreugde kan niet bestaan zonder verdriet.

Terwijl de levenskracht door me heen vloeide, begreep ik dat er altijd evenwicht moest zijn. Het leven moest doorgaan, de dood moest altijd komen. Omdat ik zag wat de alleroudsten hadden gedroomd: ze hadden gezien wat er gebeurde als het evenwicht onherroepelijk werd verstoord.

Ik zag dat de alleroudsten die in de aarde waren verdwenen en dat degenen die nog moesten ontwaken zichzelf bevrijdden en de domeinen lieten beven. En ik wist dat ze niet langer de grote schenkers van het leven waren, dat ze niet langer de ankers waren die de levenskracht van de domeinen op zijn plaats hield. Ze waren het einde, waardoor bergen uitbarstten en dagen in nachten zonder einde veranderden, waardoor steden van staal instortten en oceanen opdroogden. Ik zag hen oprijzen, vervuld van vernietiging en razernij.

Maar ik zag meer.

Want in het hart van die kronkelende kleuren zag ik de wanhopige koning met de gouden kroon over wie de alleroudsten hadden gedroomd. De man die afstamde van die kleine zuigeling die de oergod van het leven in zijn handen had gehouden. Ik zag het allemaal: de grote macht die opstond als erfgenaam van het land en de hemel; zij, de eerste Uitverkorene die zou falen, die de ware oergodin van het leven was; en wat de verbintenis tussen de brenger van het leven en de brenger van beenderen zou ontketenen.

Twee dochters.

Twee koningen.

En de grote samenzweerder.

Het was onvermijdelijk.

Het einde zou aanbreken.

Maar ik begreep wat er in die dromen was geweven, wat bestond in die wervelende kleuren die langzaam vervaagden in een duisternis die was doorschoten met karmozijn.

Elk begin heeft een einde. Maar voor elk einde moet er een nieuw begin zijn.

Dat droomden de tien.

De val van vernietiging en razernij.

En de opkomst van bloed en beenderen.

***

Casteel

De donder rommelde in de verte en de wulf naast me verstijfde. Hij balde zijn handen tot vuisten toen hij besepte wat ik over de wederganger had gezegd. Die had hetzelfde verontrustende rijmpje gezongen dat Poppy – mijn vrouw, mijn koningin, mijn alles – al achtervolgde sinds ze een kind was. Dat was ziek en gestoord, maar het was niet het enige wat een gewelddadige storm aan emoties in ons allebei ontketende.

Dat kwam ook door waarop de wederganger, die nu in bloederige stukken over de vloer verspreid lag, had gezinspeeld: dat hij al heel lang wachtte op wat van hem was.

Je hoefde niet bijzonder slim te zijn om te snappen dat de wederganger met die ‘hij’ Kolis bedoelde. En wat hij wilde, was Poppy.

Kieran klemde gespannen zijn kaken op elkaar. ‘Dat is...’ Hij viel stil toen er onder ons een luid gerommel klonk, zo hard dat de vloeren en wanden ervan beefden. In de badkamer viel iets om. Kierans blik schoot naar mij. ‘Dit is toch niet weer een god die wakker wordt?’

Ik hoopte hevig van niet.

Mijn nek begon te tintelen door de plotselinge kracht die de lucht vulde. De haartjes op mijn armen kwamen overeind.

Onder ons braken stenen. Naast Kieran sprong een barst in de stenen vloer, die al snel een kring om ons en om het bed vormde. Bij het voeteneinde verscheen een volgende barst, en daarna eentje bij het

hoofdeinde en een paar aan de beide zijkanten.

Kieran stapte naar achteren toen er in de vloer onder het bed een volgende ondiepe barst zichtbaar werd. ‘Wat is dit?’

Vonkjes zilverkleurig licht dansten langs de barsten in de stenen vloer. Het licht trilde en bleef toen stil hangen. De vorm van een cirkel werd zichtbaar, met in het midden een overlappend puntig kruis.

We keken naar een symbool in oud-Atlantiaans. Of nee, twee symbolen. De cirkel en de lijn door het midden ervan stonden voor het leven. De lijn bovenaan stond voor de dood.

Samen stonden ze voor leven en dood.

Bloed en beenderen.

Het felle licht werd zwakker en het gerommel hield op. We keken allebei naar Poppy. Onder haar huid werd aether zichtbaar, dat het fijne netwerk van aderen over haar hele lichaam verlichtte.

‘Mijn goden,’ fluisterde Kieran.

De hoop en angst die ik al de hele tijd voelde, vloeiden in elkaar over en maakten me duizelig.

Ze zal weten wie ze is.

Ze zal ons herkennen.

Dat zei ik telkens weer, als een gebed tot de goden van wie ik wist dat ze niet langer slapen.

‘Alsjeblieft.’ Mijn stem brak.

Het licht in haar aderen doofde langzaam uit. Schaduwen doorschoten met zilver werden zichtbaar, als donderwolken onder haar huid. Ze gleden over haar borst, haar armen en haar benen.

Poppy’s vingers trilden.

Ik viel op mijn knieën naast het bed. Kieran rende naar voren en plantte allebei zijn handen op de rand van het bed.

Er ging een schokje door haar arm. Haar knie boog licht. Ik pakte haar hand en huiverde toen ik de verandering opmerkte. ‘Haar huid is warm, voel je dat?’

Kieran legde zijn hand over de mijne en ademde hoorbaar uit. ‘Ja.’

Ik werd duizelig van opluchting toen er een schok door haar linkerarm trok. Haar borst ging op en neer. Die van mij en Kieran ook, durfde ik te wedden.

‘Poppy,’ fluisterde ik. Ik boog me over haar heen.

Een hartslag later klemde ze haar vingers rond de mijne. Kieran kneep in onze verstrengelde handen. Mijn wangen werden vochtig.

Ze zal weten wie ze is.

Ze zal...

Ik hoorde alleen maar Kierans snelle, oppervlakkige ademhaling toen haar wimpers trilden en haar ogen opengingen.

Er waren geen pupillen. Geen duidelijk zichtbare irissen. Haar ogen waren bollen gesmolten zilver, omringd door dikke wimpers. Ogen gevuld met de levenskracht, de aether, van de oergoden.

Ik voelde niet langer de stenen vloer onder mijn knieën. Ik verroerde me niet, en Kieran ook niet.

Ze zal weten wie ze is.

Ze zal zich herinneren...

De lucht in de kamer bewoog niet langer en ik had het sterke gevoel dat de tijd niet op de normale manier verstreek. Met bonzend hart ademde ik in, en opeens rook ik de frisse, zoete geur van... lente. Vernieuwing. Leven.

Seringen.

Kieran verstijfde, en omdat zijn hand nog steeds de onze vasthield, zag ik kippenvel op zijn onderarm verschijnen.

Een nieuwe geur vulde de kamer, eentje die een tikje muf was. De geur van... uitgebloeide seringen. Van gevallen herfstbladeren.

‘De dood,’ mompelde Kieran. Er ging een schokje door zijn hand.

Die zwakke geur had hij altijd al van haar opgevangen, maar we hadden nooit begrepen waarom.

Mijn adem stokte in mijn keel toen haar greep rond mijn vingers minder strak werd en haar hand verslapte.

Mijn keel was zo droog dat mijn stem niet meer was dan een schorre fluistering. ‘Poppy?’

Mijn nek tintelde een tel voordat ongebreidelde kracht wederom de kamer vulde.

Maar dit keer was die anders. Sterker. Ik voelde de druk ervan en zag dat Kieran begon te wankelen en zich op een knie liet zakken. Een plotselinge vlaag kracht stroomde vanuit Poppy’s hand in die van mij en daarna die van Kieran. Heet en heftig. De kracht kroop over onze armen, een zilveren gloed doorschoten met goud, en... een beschaduwd

karmozijn dat onze aderen verlichtte.

‘Verdomme,’ zei Kieran schor. Op zijn arm verschenen geelbruine haartjes, die verdwenen in een vlaag van licht.

Al mijn spieren verstijfden toen Poppy’s aderen opnieuw oplichtten door de aether. Op de een of andere manier wist ik het. Ik wist wat er ging gebeuren. ‘O, verdomme.’

De levenskracht barstte uit haar, die rukte haar hand uit de onze en tilde haar op naar het plafond. In dezelfde houding als waarin ze in het bed had gelegen, alleen stroomde haar nu als een waterval van rode wijn naar beneden. Haar nachthemd ging op en neer toen stralen levenskracht als een boog uit haar stroomden en ons keihard raakten.

Heel even zag ik alleen maar zilver, maar toen vloog ik naar achteren. Kieran werd naar de andere kant van de kamer gesmeten. Ik smaakte niet tegen de muur en hij ook niet. Tussen de kloppende strengen aether door zag ik dat hij in de lucht bleef hangen.

De druk onder mijn schedel nam toe en gleed toen naar beneden, als een vuist rond mijn longen. Ik wist niet wat er gebeurde. En ik kon niet eens nadenken, niet nu die hete aether over mijn rug en mijn schouders schoot.

Toen voelde ik het.

Een beven dat midden in mijn borst begon, daar waar de zwakke levenskracht schuilging die iedere Atlantïër met zich meedroeg. De aether vloeide naar mijn buik. De kracht nam steeds meer toe, totdat ik zilver in mijn ooghoeken zag, zilver met gouden en karmozijnrode schaduwen. Een rauwe, brandende pijn nam bezit van mijn hart toen de aether mijn vlees doorweekte, elke ader vulde en zich diep in mijn botten nestelde.

De kracht die door me heen vloeide, leek geen einde te kennen en zwakte geen moment af. Die was oud. Onafwendbaar. En ik voelde dat die kracht elke vezel van mijn wezen veranderde. Dat was de bron van die withete pijn: de levenskracht die het ene moment botten verbrijzelde, om ze daarna meteen aan elkaar te laten groeien, sterker dan ooit. Ik klemde mijn kaken op elkaar toen elke ader in mijn lichaam kromp en meteen weer uitzette. De levenskracht wikkelde zich rond al mijn organen. Ik werd gekweld door de pijn van mijn huid, die eerst begon te branden en toen harder werd, vanaf mijn voeten naar boven, tot aan

onder mijn schedel. De pijn barstte uiteen in mijn hoofd en verdoofde al mijn zintuigen. Mijn gehoor. Mijn reukzin. Daarna mijn gevoel... De goden zij dank voelde ik niks meer. Vlak voordat mijn zicht werd uitgeschakeld, zag ik de oernevel als kronkelend goud en zilver uit Kierans uitgestoken armen vloeien.

En toen zag ik die nevel rond mijn eigen armen, in een bedwelmende roes van schaduwen en karmozijn.

POPPY ONTWAAKT. EN MET HAAR... DE DOOD

Poppy had nooit wakker mogen worden, en de gevolgen zijn catastrofaal. Casteel en Kieran veranderen op manieren die zelfs de schikgoden niet konden voorzien. Maar wat dat betekent, is het minste van hun zorgen. Voorlopig dan.

OERGODEN ZULLEN VALLEN EN NIEUWE GODEN ZULLEN OPSTAAN

De Bloedkroon is gevallen, maar een grotere dreiging is herrezen: de ware oergod van de dood. Zelfs verzwakt is zijn macht angstaanjagend. Poppy, Cas en Kieran moeten hem stoppen voordat het te laat is. Maar terwijl goden ontsluimeren, komen oude geheimen aan het licht en eisen nieuwe keuzes hun tol. En die dreigen niet alleen alles te verwoesten waarvoor ze hebben gevochten, maar ook de band die hen met elkaar verbindt.

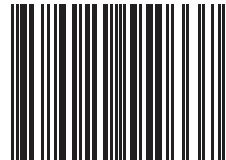
Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy- en romanceboeken. Van haar boeken zijn al meer dan 300.000 exemplaren verkocht! Haar Blood & Ash-serie is sexy en verslavend en in meer dan 25 landen een absolute hit.

Lees ook de spin-offserie:

Z&K

ISBN 978 90 2055 0337 NUR 334

9 789020 550337 >

www.zomerenkeuning.nl